

vlastnictví určitého domku nemůže tohoto čekatelství vzdáti a býti přijat za čkatele vlastnictví domku jiného, jak v souzeném případě se stalo u M-a. Ani odvolací soud nemá za oprávněnou žalobní žádost o zrušení usnesení valné hromady o přidělu domku do čekatelství k budoucímu prodeji M-ovi. Tím méně se pokládá za příslušna, by uložil žalovanému družstvu, že jest povinno přidělití domek ten žalobci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalovaným vytýkaná vada dovolacího spisu, že neoznačuje dovolací soud (§§ 506, 75 c. ř. s.), není podstatná, jelikož nemohou vzniknouti pochybnosti, že dovolacím soudem jest tento nejvyšší soud. Avšak dovolání, opřené jen o dovolací důvod právní mylnosti (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), není věcně odůvodněno. Rozvláčné vývody dovolacího spisu nepřinášejí do věci nové světlo a nikterak nevyvracejí stručné, avšak výstižné důvody napadeného rozsudku. Marně se snaží doličiti a podle obsahu stanov a podle sběhu věci ani doličiti nemohou, že žalované družstvo napadeným usnesením valné hromady porušilo platné předpisy stanov a žalobce zkrátilo v právech, jemu zákonem anebo stanovami zaručených. Má-li valná hromada, jak lze usuzovati z ustanovení § 19 písm. b) stanov, právo schvalovati pravidla, podle nichž mají býti pronajímány byty neb prodávány domky, nemůže jí býti ani zabráněno, by, pokud taková všeobecná pravidla nejsou stanovena, rozhodovala v každém jednotlivém případě zcela volně a samostatně, podle kterých zásad v příčině té má býti postupováno. Tak se stalo v souzeném případě, ana, jak jest nesporné, všeobecná pravidla dosud nebyla stanovena. O zkrácení žalobce v jeho soukromoprávních, z družstevního členství plynoucích nárocích nemůže býti řeči, nanejvýš, an žalobce ani netvrdí, že, kdyby valná hromada nebyla sporný dům přikázala jeho nynějšímu držiteli, by jej byla musila přidělití právě jemu, žalobci.

Čís. 10351.

Podán-li rekurs písemně bez podpisu advokáta, proto podle § 85 c. ř. s. vrácen k připojení podpisu advokáta, nelze po uplynutí původní rekursní lhůty podati rekurs do protokolu.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1930, R I 795/30).

Rekursní soud odmítl v exekučním řízení rekurs dlužníka.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs (správně rekurs) dlužníka.

Důvody:

Napadené odmítací usnesení rekursního soudu bylo povinnému doručeno dne 12. srpna 1930. Protože jde o řízení exekuční, na něž nemají

soudní prázdniny vlivu (§ 223/2) c. ř. s. v doslovu čl. II. čís. 2 zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 Sb. z. a n.), uplynula osmidenní rekursní lhůta dnem 20. srpna 1930 (§ 65 ex. ř.). V této lhůtě mohl stěžovatel podati buď písemný rekurs opatřený podpisem advokáta, nebo ústní rekurs do protokolu u okresního soudu exekučního. Stěžovateli bylo volno, aby se rozhodl pro ten neb onen způsob. Zvolil první způsob, podal rekurs písemně dne 18. srpna 1930, ale bez podpisu advokáta. Proto mu bylo podání vráceno podle § 85 c. ř. s. k připojení podpisu advokáta. Usnesení o tom bylo stěžovateli doručeno dne 2. září 1930. Stěžovatel však tomuto příkazu nevyhověl, nýbrž dostavil se dne 8. září 1930 k soudu a opakoval svůj písemně podaný rekurs nyní ústně do protokolu. Avšak k tomu cíli mu písemný rekurs vrácen nebyl a není podle zákona přípustno, by ústní rekurs, který měl býti podán nejpozději v osmidenní lhůtě dne 20. srpna 1930, byl podán až 27. dne po doručení napadeného usnesení. Takto by si strana mohla samovolně rekursní lhůtu prodloužit, ač jest jinak neprodlužitelná (§ 521 první odstavec c. ř. s.) a mohla by řízení protahovati, čehož náznaky jsou i v tomto případě, ježto stěžovatel stejným způsobem postupoval také proti usnesení prvního soudu a nedal se poučiti rekursním soudem, jenž odmítl první rekurs z důvodů podstatně stejných. Ústní rekurs byl opožděný a bylo jej odmítnouti podle § 526 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř. s., když tak neučinily již soudy nižších stolic.

Čís. 10352.

K vyloučení rekursu podle § 527, druhý odstavec, c. ř. s. stačí, bylo-li nařízeno nové rozhodnutí po výslechu i jen jedné strany nebo bylo-li podle povahy věci slyšení stran nutné.

Do usnesení, jímž dal rekursní soud prvému soudu jen příkaz, by odstranil formální vadu, není samostatného opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1930, R I 796/30).

Žalovaný podal v advokátském sporu bez podpisu advokáta návrh na prodloužení lhůty k žalobní odpovědi. První soud povolil bez dalšího prodloužení lhůty. Rekursní soud zrušil na žalobcův rekurs usnesení procesního soudu a nařídil mu, aby po odstranění formální vady nedostatku advokátova podpisu znova rozhodl o návrhu žalovaného na prodloužení lhůty. Dovolací rekurs (správně rekurs) žalobcův byl již prvním soudem odmítnut s poukazem na předpis § 527 druhý odstavec c. ř. s., protože rekursní soud nevyhradil svému zrušovacímu usnesení právní moc. Na rekurs žalobcův zrušil rekursní soud odmítací usnesení prvního soudu a nařídil mu, by dovolací rekurs přijal a dále předložil. Řídil se úvahou, že nenařídil opět nové rozhodnutí o návrhu na prodloužení lhůty po slyšení stran, takže tu předpis § 527 druhý odstavec c. ř. s. nemá místa. Poté byly spisy předloženy nejvyššímu soudu.

N e j v y š š í s o u d dovolací rekurs, správně rekurs, odmítl.